מאי לאו אפי' רבנן לא רבי היא תנן המפריש

חשאת ואבדה והקריב אחרת תחתיה תמות

מעמא יו דקריבה הא לא הקריבה תרעה

ל"ש מתכפר באבודה לא שנא מתכפר

בשאינה אבודה לא שנא משך ולא שנא לא

משך תיובתא דתרוייהו מילתא פ דפסיקא

ליה קתני מילתא דלא פסיקא ליה [א] לא מקתני

תנן זו המפריש מעות לחמאת ואבדו והפריש

אחרים תחתיהם ואח"כ נמצאו המעות

ס יביא מאלו ומאלו חמאת והשאר יפלו

לנדבה מעמא דמתכפר מאלו ומאלו הא

משמחד יוליכם לים המלח לא שנא מתכפר

באבודה ולא שנא מתכפר בשאינה אבודה

ולא שנא משך ולא שנא לא משך תיובתא

דתרוייהו הכא נמי מילתא דפסיקא ליה קתני

ומילתא דלא פסיקא ליה לא קתני א"ר

אמי אהמפריש שני ציבורי מעות לאחריות

מתכפר באחד מהן יושני יפלו לנדבה אליבא

דמאן אילימא אליבא דרבי פשימא דיפלו

לנדבה ע"כ לא קאמר רבי אלא במפריש לאבוד אבל לאחריות מודה ואלא אליבא

דרבנן פשיטא יו ליה דיפלו לנדבה ק"ו

השתא מפריש לאיבוד אמור רבנן לאו כאיבוד

דמי לאחריות מיבעיא ואלא אליבא ידר"ש

איצמריכא ליה מהו דתימא לית ליה לר"ש

נדבה קמ"ל דאית ליה נדבה ומי מצית אמרת

דלית ליה נדבה לר"ש והתני' ₪ שלשה עשר

שופרות היו במקדש זיוהיה כתוב עליהן

תיקלין חדתין ועתיקין קינין וגוזלי עולה עצים

ולבונה וזהב לכפרתי וששה לנדבה ותני

עלה ששה לנרבה לעולה הבאה מן

המותרות שאין עורה לכהנים דברי רבי יהודה

אמר לו רבי נחמיה ואמרי לה ר"ש א"כ

במלה מדרשו של יהוידע הכהן יוס דתניא זה מדרש דרש יהוידע הכהן

יאשם ים הוא ים כולו להביא כל דבר הבא ממותר יחמאות ואשמות ים ליקח

בדמיו עולות הבשר לשם ועורות לכהגים אלמא אית ליה גדבה לרבי

בג א מיי׳ פ״ה מהלכות פסה״מ

בג א מייי פייה מהכנות פסהיית הלכה ה: בד ב מייי פייצ מהלכות שקלים הלכה ב: בה ג מייי שם ופייה מהלכות

פסה"מ הלכה ט:

רבינו גרשום

הא נמצא מעיקרא קודם כפרה רועה לא שנא מתכפר כו'. וקשיא לתרוייהו בין לרב הונא בין לר' אבא: לא הא לא קשיא להו דמילתא דפשימא ליה לתנא

קתני. היינו המפריש חטאתו

. ואבדה ואח"כ נמצאת הראשונה

לאחר כפרה דחמות הייוו פשימא

לאחר כפרה דתמות היינו פשיטא ליה ותני תמות אבל הא דוקיא הא נמצא מעיקרא לא קתני דלא פשיטא ליה דפעמים רועה ופעמים מתה לר' הונא כדאית

ליה דכי משך אחת מדעתו השניה

מתה ולא רועה ולרבי אבא כדאית

בשעת הפרשת שניה ולא בשעת

בשמו הפרשה שניה רא בשמה כפרה אפי׳ הכי מתה ולא רועה הואיל ולא פשיטא ליה למתני רועה לעולם ולא קתני הלכך לא קשיא: ל"א הא נמצא מעיקרא רועה הניחא לר׳ אבא קא מתרץ

. האי לישנא הניחא דדייקת הא

. נמצא מעיקרא רועה הני מילי

נמצא מעיקוא ודעה הני היכא דהקריב אבודה ונשתיירה שאינה אבודה אלא אם הקריב שאינה אבודה ונשתיירה אבודה

אמאי רועה מתה איבעי ליה למיתנא: קסבר ר' אבא. כי

למותה: קטם די אבא. כי דייקינן הא נמצא מעיקרא רועה כגון דהקריב אבודה ונשתיירה שאינה אבודה משום הכי רועה:

אי הכי. דבההיא עסקינן: מאי

. אריא דתני מתניתין הקריב ואח״כ

. נמצא מתה נתני נמצאה מעיקרא

והקריב כו׳ וכ״ש הקריב וארו״כ והקריב כו׳ וכ״ש הקריב וארו״כ נמצא דמתה: ההיא דלא פסיקא ליה. דודאי מתה לא קתני דהא

פעמים מתה פעמים רועה דאם

נתכפר כאבודה ונשתיירה שאינה

נתכפר באבודה ונשתיירה שאינה אבודה רועה הלכך לא תני לה מתניתין אבל הקריב ואח״כ נמצא דפסיקא ליה דודאי מתה תני לה: תגן המפריש מעות

לחמאתו כו'. (כפירוש דלישנא

קמא) בהילוכא (דתנז המפריש זמאחר) דלטול ורלווווא אחרת

אתו) דלעיל ובלישנא אחרת זיב לר׳ אבא לחוד: ל) קסבר אבא כי קתני דילכו לים

המלח בשהביא משאין אבודין

המתרו בשוב א הבאן הברוך דאבודין נשתיירו: אי הכי מאי אריא תגי כו'. בהילוכא דלעיל: [ת"ש השני. בשני שעירי יוה"כ

קורש וושני. בשני שעיר מהן קא מיירי היכא דמת אחד מהן משהגריל והביא שנים והגריל עליהן כדאמרן לעיל השני ירעה

כו': ואמר רב דפליג עליה דר' יוחגן. בעלי חיין שאין בהן פסול אינן נדחין וכשהוא מתכפר

בשני שבווג ראשון מתכפר שבווג האשון מתכפר משום דבעלי חיין אינן נדחין האידן בתרא שני שבווג שני הוה ליה כמפריש לאבוד תחת ההוא דכת דהיעו אבוד וקתני יועה טעמא דחטאת דציבור הוא הדמר מהקד מעי לאנו שכר די בידים בידים

הא דיחיד מתה מאי לאו אפיי

הא מתניתין רבנן היא וקשיא

הא מתניתין רבנן היא וקשיא לר' בא דאמר דלרבנן מפריש לאבוד לאו כאבוד דמי ורועה לא ההיא מתניתין ר' היא ולא רבנן: שני צבורי מעות לאחריות שאם יאבד צבור אחד שיתכפרו

שאט יאבו צבור אווו שיונפוד באחד: לאחריות מיבעיא. דשני יפלו לנדבה: ל"א פשיטא דלרבנן יפלו לנדבה דהשתא יש לומר כו' ואלא לרי אליבא דרי פשיטא

ע״כ לא קאמר ר׳ דמתה אלא

במפריש לאבוד אבל באחריות

ל) ל"ל מחד. ב) ולעיל טו. וש"נו. ה) כייכ נתוז, בי נכב בייו מייה, ג) יומא נה: שקלים פייו מייה, ד) [מנחות קד. קו:], ה) [שקלים ו) נע"כ לשון ירושלמיז.

תורה אור השלם ו. אַשָּׁם הוא אַשׁם אַשַּׁם לְייֵ:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וניתני. נ"ב זהו לגי׳ ירושלמי: (ב) ד"ה הכא נמי וכר׳ מאלו דאלד ולא מנא:

הגהות הגר"א

[א] גפ' לא קתני. גרש"י ל"א הא נמלאת מעיקרא תרעה הניחא דקריב האבודה שאינה אבודה תרעה דמפריש לאבוד לאו כאיבוד דמי אלא אי קריב שאינה אבודה האבודה מתה ולר"ה הניחא אי התפודה מתה ולר"ה הניחל אי

נמלך בב"ד אלא אי משך מדעמו

השניה מתה וניתני נמלאה

מעיקדא מנתא דפסיקא כרי:

[ב] רש"י ד"ה הא. וקס"ד כרי.

כתב קס"ד נגד הסוגיא דלעיל:] ד"ה ה"נ. מאלו. ל"ל מאלו אלו: [ד] ד"ה גוזלי. בני יונה.

והיה כתוב עליהן תיקלין חדתין. על האחד, מקלין עמיקין על השני, קינין על השלישי, גחלי עולה על הרגיעי, עלים על עולה על הרביעי, עלים על החמישי, לבונה על הששי, זהב לכפורת על השביעי (יומא נה:). וששה לנדבה. ששה היה כתוב עליהן נדבה (שם) ליתן בהן מעות ההולכות לצורד נדבת לבור (מנחות קד.) דהות קין המוצח והוי הבער (עולה ועורות לכהנים (שם קד.) אשם הוא אשם אשם לה'. מי ושם לכהן החטאת כאשם תורה אחת להם וגו׳ הא כילד, כל דבר הבא ממותר חטאת כגון מפריש מעות לחטאתו וניתותר מהן מבחטאת מתה באשם רועה, ילקח בדמיו עולות. נמנאו שני כתובים בו במין בוצרוד. ממכוו שני בעובים מקויימין, אשם להי בשר לעולה, ואשם לכהן העור, והיינו דכתיב כסף אשם וכסף חטאות לא יובא

ל] טעמל דהקריב ואח״כ נמצאת הראשונה תמות הא נמצאת מעיקרא רו' מיימי בן דממים בסוף המסכת (ש"מ) גן קתני. ל"א הא נמצאת מעיקרא רועה הניחא אי ההריב אבודה דשאיו אבודה קסבר כי קמני דהקריב אבודה דשאין אבודה רועה אי הכי מאי איריא דתני החריב ואח"כ נמנאת מתה ניתני נמנאם מעיקרא ההיא דלא פסיקא ליה לא תני הקריב ואח"כ נמנאת דפסיקא ליה תני (m"m) (b"f) ברגמ"ה ד] המפריש

אבוד וזה שלא נאבד לא הוא ולא חבירו מח אזלי למיתה אי הוו דיחיד אלמא טעמייהו דרבנן לאו משום הכי הוא: דפרוייהו. דרב הונא ודרבי אבא: מילסא דפסיקא ליה קסני. כלומר לא תימא הא לא

דמתה כגון לרב הונה משך ושוב הקריב אפילו האבודה שאינה אבודה מתה בא לימלך רועה ולרבי אבא בין משך בין נמלך אם נתכפר בשאינה אבודה אבודה מתה ואם באבודה נתכפר זו רועה והאי דקתני הקריב קודם שו מליחת הרחשונה משום דהח פסיקא ליה דמתה ואין חילוק בדבר נמצחת מעיקרה. כלומר ניתני נמלח מעיקרא ישואחר כך יו תמות ונוקמה לדרב הונא בנמשך ולר׳ אבא בנתכפר בשאינה אבודה: ומשני מילחא דפסיקא ליה קתני כו'וו: הא מחד. מינייהו יוליך השני לים המלח כו'. [ב] וקס"ד דדברי הכל היא אלמא טעמייהו דרבנן לאו בהכי הוא: הכא נמי מילחא דפסיקא ליה כו'. כלומר לא מימא הא מחד מאלו [ג] כש ולא תנא יביא מאחד מהן משום דמילתא דפסיקא ליה קתני לשאינן אבודין: לאחריום. שאם יאבד אחד מהן יתכפר בחבירו: אליבא דר' שמעון. דאמר באידך

שמעון איצטריך סלקא דעתך אמינא כי אית ליה נדבה לר"ש בחד סידרא דלית ליה גבי בהמות לית ליה נמי אבל גבי מעות קא משמע לן: **סקלין הדסין.** מי שלא הביא שקלו באדר מביאו כל השנה ונותנו באותו שופר וכשיגיע אחד מן השלשה פרקים שתורמין את הלשכה נותנן בלשכה ונתרם עם שאר כסף שבלשכה: והשני כתוב בו עסיקין. מי שלא הביא שקלו אשתקד מביאו לשנה הבאה ונותנו שם והן עושין מהן חומת העיר ומגדלותיה וכל לרכי העיר שהרי ממותר שירי הלשכה דיג לבד נעשה כאותה ששנינו (שקלים פ״ד מ״ב) מותר שירי הלשכה ממנה היו עושין חומות העיר יהו כו׳ והאי מותר הוא שאילו היה שם היה נשאר: קינין. יהו מי שהיה מחוסר כפרה כגון זב וזבה ויולדת ומצורע שהן מביאין הן מביא מעות ונותן שם ואוכל בקדשים לערב בחוקת שהוקרבה כפרתו שאין בית דין של כהנים עומדין משם עד שיכלו כל המעות שבאותו שופר כדי שלא יאכל מחוסר כפרה בקדשים: גוולי עולה. ברביעי כתוב כן והמתנדב [ר] בני יונה לנדבת עולת העוף מביא מעות ונותן בו: **עלים.** בחמישית כתוב עלים שהמתנדב עלים למערכה מביא מעות ונותן לתוכו: לבונה. בששי כתוב לבונה שהמתנדב לבונה מטיל מעות לתוכו: ווהב לכפורם. המתנדב כח לכלי שרת מביא ונותן בו. ל"א ווהב לכפורת המתנדב כלי שרת מביא ונותן יו. כפורת היינו מזרק ובספר עורא (א) כתיב כפורי זהב וגו' יש ומש"ה נראה לי שהוא עיקר יש משום דקדשי בדק הבית לא היו באין למקדש אלא ליד הגובר: וששה שופרום היו לנדבם לבור הבאה מן המוסרום. דחטאות ואשמות וכל הנך דאמרינן יפלו דמיו לנדבה. ובפרק בתרא דמנחות (דף קו:) מפרש הני ששה כנגד מי: שאין עורה לכהנים. אלא חוזרין ומוכרין אותו

336

ביום הוא לריך להתכפר באחת מהן ואינו יכול להמתין עבודת היום אבל לרבי אבא דאמר אליבא דרבנן דמפריש לאבוד לאו כאבוד ואם נתכפר באבודה שאינה אבודה רועה פריך שפיר דהא הכא דנתכפר בראשון לא ואפילו הכי דיחיד תמות אלמא מפריש לאבוד כאבוד

דמי אבל לרב הונא לא פריך מידי דאיכא למימר דהוי כי משך אחת מהן בלא המלכה ישבדין שניה למיתה אולא ביחיד ואפילו לרבנן:

הא מאחד מהן יוליכם לים המלח בו'. תיובתה דתרוייהו תימה דלעיל פריך מינה וקאמר הניחא לרב

הונא ולרבי אבא נמי משני לה כרבי והכא פריך מינה לתרוייהו ול"ל דלית ליה השתח כסוגיה דלעיל חלה מסתברא ליה למקשה דהכא דאתיא נמי כרבנן ומיירי בכל ענין וכן דרך הש"ם להפך קושייתו בכל ענין פעמים ככה ופעמים ככה: המפריש שני ציבורי מעות לאחריות כו'. אי אלינא דרבי פשיטא ולקמן גבי מפריש שתי חטאות לאחריות מוקי לה כרבי ולא פריך פשיטא דיש לחלק בין מפריש מעות לחחריות למפריש בהמות לאחריות דהא קמן לרבי שמעון נמי דאמר גבי בהמות דמתה גבי ליבורי מעות מודה דמתכפר באחת מהן והשני רועה: וששה לנדבה. בפרק בתרא דמנחות (דף קו:) פליגי בה אמוראי הני ששה כנגד מי חזקיה אמר כנגד ששה בתי אבות שיהיה להם שלום זה כנגד זה לפיכך תיקנו ששה כנגד ו' ימי החול שיהא לכל בית אב ליומו וזעירי אמר כנגד פר ועגל וכבש איל גדי ושעיר וכל כך למה (כדי) שלא היו רולין לעשות ממותר דמי הפר אלא לפר בלבד וכן לכל אחד ואע"ג דאיכא לם ןמ"דן בפ"ק דשבועות (דף יב:) לדותקילים בעולת העוף הני מילי דיעבד אבל לכתחילה לא דטוב לעשות מהן למה שהופרשו תחילה:

ולוקחין בהמות לעולה לקין המזבח: בחד סידרא. וכגון הפריש ששתי ליבורי מעות לחטאתו והוזלו הטלאים וניתותרו מן המעות:

מודה דיפלו לודרה דהא לירא ארוד. אלא אליבא דר שמטון איצטריבא ליה. דאמר כל חמש חמאות מיתוח חדא חמאת שכפרו רטליה מודד היעד לכובה דוא לכא אבוד: אלא אלכא דו "שטען אצש" אל ליוג אמר לבומש ומאות מיותדות זוא חומאת שכפוד בעליה. דמהר הרמא ההיא צבר נדעמהיר ליוה: מצית אמרת דלית ליה נדבה. במותר חטאת: והתנן י"נ שופרות היו במקדש ובתוב עליהן תיקלין לית ליה קמ"ל ר' אמי דאית ליה: ומי מצית אמרת דלית ליה נדבה. במותר חטאת: והתנן י"נ שופרות היו במקדש ובתוב עליהן תיקלין חדתין, אינהו הוו לקרבנות של כל השנה: תיקלין עתיקין, שמי שלא שקל אישתקד ישקול עכשיו ויניה באותו שופר: קינין, הן תורין: ונוולי עולה, הן בני יונה: עצים, שמאותן מעות שבאותו שופר קונין עצים לצורך המערכה: ולבונה. לצורך קניית לבונה: ווחב. שמהן זהב אור קורה, הן בני יונה: עצים. שפאחת מצחת שבאחת שור המערכה: זלבורה, בעוד בי שפאחת מצחת שבאחת שור המערכה: זלבורה בעוד בי המערכה: אור שור בי אור הבאות שור הגאון: וששה לעדבה. לצורך בי הי הודה. שפה איז אור מולם (צו שיים: מ"ח (מ"מ) למן בי לפולת (מ"מ) למן בי לפולת (מ"מ) למן בי לפולת (מ"מ) למן בי לפולת (מ"מ) למן ומים של מולה: איז עודה לבחבים בי הי יהודה. שמע של עילה: מחלה למן מים של מולח של עילה מחלה בי לי הודה. שמע של יהודע הבהן דהגיא אשם הוא. משמע של לכהנים וכתי אשם לה׳ כיצד יתקיימו ב׳ כתובים הללו: להביא את שבא ממותר. חטאת וממותר אשם שילא בור אחד מעות לשם חטאת וניתותרו מהן: מדר שבעון מפותר המאת ה"מ בחד בידרא. כגון שלא הפריש אלא צבור אחד מעות לשם חטאת וניתותרו מהן:

מי כדינו האי על ל"א החודה בש"ח בהשחנוות עי"ש

שימה מקובצת

מאי לאו רבנן היא. וש"מ כאבודה דמי דנתכפר בראשון חבירו של

הקריב רועה דזימנין דרועה וזימניו

ומשום הכי לא תנא נמלאת קודם כפרה מתה ולוקמא לרב הונא בדלא נמלך ולרבי אבא בנתכפר בשאינה אבודה משום דהיכא דנמנאת הודם כפרה מילתא דלא פסיקא היא דבעי לשוויי חילוק אי זו רועה ואי זו מתה. יוו ל״א הא נמלאת מעיקרא תרעה הניחא דקריב האבודה כו' והיינו הך אלא שלשון ירושלמי הואים: (א) וניתני

לאו דוקא:

מוסף רש"י

מינייהו ילכו לים המלח דזימניו אזלי לים המלח וזימנין לנדבה למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה והאי דתנא

דהאי ודאי תקנתא גמורה היא בלא שום חילוק אבל אי תנא יביא מאחד מהן בעי לחלוקי בין משך ללא משך

לרב הונא ולרבי אבא כין בין אבודין

פירקין דלעיל (דף טו.) חמש חטאות מתות ולית ליה רועה לגמרי שיפלו וגו' (זבחים קג.).

דמים לנדבה: מהו דתימא לית ליה לר"ש נדבה. גבי חטאת דכי היכי שינויי נוסחאות

מיבעיא א"א. ל"א אילימא אליבא דרבון השתא יש לומר אבודה בשעת הפרשה רועה שני צבורי מעות לא כ"ש, ואלא לרבי ע"כ לא קאמר רבי אלא אבודה בשעת הפרשה אבל שני צבורי מעות לא: ותני עולה ששה לנדבה ובו". עיי בהשמטות בסוף המסכת: רש"י ד"ה מאי לאו ותני עולה שמות הבירו: רש"י ד"ה הא מחד מינייהו ובו". עיי בהשמטות בסוף המסכת: ובו" מעמייהו דרבנן לאו משום חבי הוא. ואליבא דמ"ד בע"ח נידחין לא מצי פריך דהא איהו בשני שבווג שני מתכפר ואע"ג דהפריש לאיבוד דהשני שבווג ראשון נדחה במיתת חבירו: רש"י ד"ה הא מחד מינייהו ובו". עיי בהשמטות בסוף המסכת: